

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
44-100 Gliwice, ul. Wyszyńskiego 2
WYDZIAŁ II
tel. (32) 238-98-30

Dnia 16 maja 2019 r.
Sygn. akt II SA/GI 1012/16

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

010172767

Data wpdż ywu: 2019-05-21

Nr: PP. 87298. 2019

Przyjdz dz : Aleksandra Mizera
Kancelaria Urzędu Miasta
Zadz dz cznikdz w: 2

KANCELARIA URZĘDU MIASTA CZĘSTOCHOWY WPŁYNEŁO	
21. 05. 2019	
nr	
I. zał. 2	podpis
-7-	

Rada Miasta Częstochowy
ul. Śląska 11/13
42-200 Częstochowa

DORĘCZENIE PRAWOMOCNEGO ORZECZENIA I ZWROT AKT

W wykonaniu zarządzenia Referendarza sądowego z dnia 15 maja 2019 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach przesyła w załączeniu odpis prawomocnego wyroku z dnia 5 stycznia 2017 r. ze stwierdzeniem daty jego prawomocności i uzasadnieniem w sprawie ze skargi Wojewody Śląskiego. Jednocześnie zwraca akta administracyjne nr 257/XXIII/2003.

SPECJALISTA
Ewa Pasiek

Załączniki:

1. odpis orzeczenia,
2. akta administracyjne (4 sztuki)

010172767

Data wpływu: 2019-05-21

Nr: PP. 87298. 2019

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Łucja Franiczek
Sędziowie	Sędzia WSA Grzegorz Dobrowolski Sędzia WSA Andrzej Matan (spr.)
Protokolant	Agnieszka Jurczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 stycznia 2017 r.
sprawy ze skargi Wojewody Śląskiego
na uchwałę Rady Miasta Częstochowy
z dnia 29 grudnia 2003 r. nr 257/XXIII/2003
w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej punktów nr 8, 9 załącznika nr 3,
2. w pozostałej części oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

SPECJALISTA

Beata Bieroń

Wyrok

~~Postanowienie~~

z dnia 5.01.2017 r. sygn. akt II SA/GL 1012/16 jest
prawomocny(e) od dnia 7.03.2018 r. pkt. 1

sędzia / referendarz sądowy

2000

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

of the ...
...

UZASADNIENIE

Rada Miasta Częstochowy uchwałą z dnia 29 grudnia 2003 r., nr 257/XXIII/2003 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości i sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania na terenie miasta Częstochowy, wydaną na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15, art. 40 ust. 1, art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.) art. 13b i art. 13f ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2000 r., Nr 71, poz. 838 ze zm.) w § 2 ustaliła, że stawki opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w obszarze objętym płatną strefą parkowania, wysokość opłaty dodatkowej za nieopłacone parkowanie ustala załącznik Nr 2 do Uchwały. Sposób pobierania opłat określa załącznik Nr 3 do Uchwały oraz, że płatna strefa parkowania obowiązuje w dni robocze od poniedziałku do piątku w godzinach od 9:00 – 18:00 przez cały rok.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na powyższą uchwałę wniósł Wojewoda Śląski, działając na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.) oraz domagając się stwierdzenia jej nieważności w części określonej w § 2 uchwały w zakresie wyrazów „wysokość opłaty dodatkowej za nieopłacone parkowanie...” w tytule załącznika Nr 2 w zakresie wyrazów „wysokość opłaty dodatkowej za nieopłacone parkowanie pojazdu w strefie” oraz pkt 5 Załącznika Nr 2 do uchwały, jako niezgodnej z art. 13f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985r. o drogach, Pkt 3 Załącznika Nr 2 do uchwały oraz pkt 1 tiret trzecie Załącznika Nr 3 do uchwały, jako niezgodnej z art. 13b ust. 4 tej ustawy, a nadto pkt 3, 4, 5, 7-9 Załącznika Nr 3 do uchwały, jako niezgodnej z art. 13b ust. 4 tej ustawy.

Organ nadzoru dokonując oceny legalności przedmiotowej uchwały uznał, iż Rada Miasta Częstochowy w zakresie realizacji kompetencji wynikających z art. 13f ust. 2 ustaliła jedynie wysokość opłaty dodatkowej, bez określenia sposobu jej pobierania. Jedynie w pkt 9 zdanie pierwsze Załącznika Nr 3 do uchwały ograniczyła się do wskazania, iż kierujący ma obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Dalej wskazał, że przedmiotowa uchwała, nie zawierając postanowień regulujących sposobu pobierania opłaty dodatkowej, o którym mowa w art. 13f ust. 2 powołanej ustawy, nie wypełnia delegacji ustawowej. Takie działanie, zawężające upoważnienie udzielone przez ustawodawcę w procesie

tworzenia prawa stanowi jego istotne naruszenie uzasadniające stwierdzenie nieważności uchwały w zakresie dotyczącym ustalenia opłaty dodatkowej, tj. § 2 uchwały w zakresie wyrazów „..., wysokość opłaty dodatkowej za nieopłacone parkowanie...”, w tytule załącznika Nr 2 w zakresie słów „wysokość opłaty dodatkowej za nie opłacone parkowanie pojazdu w strefie” oraz pkt 5 Załącznika Nr 2 do uchwały. Organ nadzoru stoi na stanowisku, iż nie ma powodu do unieważnienia uchwały w całości, ponieważ ustawa zawiera dwie odrębne delegacje, tym samym Rada Miasta może podjąć dwie odrębne uchwały na jej podstawie, w tym jedną dotyczącą opłaty dodatkowej.

Dalej organ nadzoru zarzucił, że przepis pkt 3 Załącznika Nr 2 do uchwały, określający wysokość stawek opłat za parkowanie, istotnie narusza prawo, ponieważ rada gminy, ustalając strefę płatnego parkowania może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi (art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy o drogach publicznych), nie jest jednak upoważniona do ustalania ceny za zakup identyfikatora postojowego. W powołanym przepisie ustawy nie ma mowy o identyfikatorach postojowych. Rada Miasta nie jest zatem uprawniona do wprowadzania, wobec braku ustawowego upoważnienia, opłaty dodatkowej związanej z parkowaniem, tj. opłaty za wydanie identyfikatora upoważniającego do parkowania w rejonie stałego miejsca zameldowania. Zdaniem organu nadzoru kwestionowany przepis pkt 3 Załącznika Nr 2 do uchwały stanowi również naruszenie wynikającej zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji) oraz równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji).

Organ nadzoru zarzucił ponadto, że regulacja zawarta w pkt 4 Załącznika Nr 3 do uchwały pt. „Sposób pobierania opłat” stanowi przekroczenie upoważnienia ustawowego wynikającego z art. 13b ust. 4 pkt 3 ustawy o drogach publicznych. Dalej wskazał, że dalsze postanowienia uchwały określone w pkt 7 i pkt 8 Załącznika Nr 3 do uchwały są wprowadzeniem zasad korzystania ze strefy parkowania. W tych przepisach Rada Miasta ustaliła kwestie związane z uprawnieniami związanymi z wykupieniem kart postojowych oraz abonamentu, określiła czynności, jakie wykonują pracownicy służby parkingowej Miejskiego Zarządu Dróg podczas prowadzenia kontroli opłacania postoju w strefie. Takie regulacje nie mieszczą się zdaniem organu nadzoru w zakresie upoważnienia ustawowego przyznanego Radzie Miasta - nie stanowią ustalenia wysokości stawek opłat, ani sposobu ich pobierania. Kwestie te mają charakter organizacyjny, stanowiąc zasady korzystania ze strefy płatnego

parkowania i jako takie nie powinny znaleźć się w uchwale podjętej na podstawie art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy o drogach publicznych. Rada Miejska nie posiada także do określenia sposobu egzekucji opłat dodatkowych (pkt 9 Załącznika Nr 3 do uchwały). Zgodnie z upoważnieniem ustawowym, rada zobowiązana jest określić sposób pobierania opłat, w którym to pojęciu nie mieści się określenie sposobu dokonywania egzekucji należności. Tym samym zdaniem organu nadzoru Rada wykroczyła poza przyznaną jej kompetencję ustawową co stanowi istotne naruszenie art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy o drogach publicznych i konstytucji.

Organ nadzoru zauważył również, że skarżona uchwała utraciła moc obowiązującą zgodnie z treścią § 3 uchwały nr 108/IX/201 Rady Miasta Częstochowy z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie ustalenia rety płatnego parkowania, wysokości i sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania na terenie miasta wały Częstochowy. Jednakże podkreślił, że uchylenie danego aktu prawnego przez organ, który go wydał nie wywołuje tych samych skutków prawnych, co stwierdzenie jego nieważności.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, a nadto o rozpoznanie sprawy na rozprawie. Odpowiadając na zarzuty zawarte w skardze Wojewody Śląskiego podkreślono, że została ona sporządzona po upływie ponad 12 lat od podjęcia zaskarżonej uchwały i w stosunku do części zapisów, które już nie obowiązują. Uchwała ta została uchylona uchwałą nr 108/IX/2011 Rady Miasta Częstochowy. Zdaniem organu tak prowadzony nadzór nie wpływa na pewność obrotu prawnego. Nadzór Wojewody winien zapewnić pewność obrotu prawnego w tym zasadności podejmowania uchwał. W omawianym stanie taka pewność dotycząca legalności wydawanych uchwał nie występuje.

Odnośnie zawartych zarzutów, wyjaśniono, że zgodnie z zapisami dotyczące sposobu pobierania opłaty dodatkowej ustalają sposób uiszczenia opłaty pomimo, że są określone w różnych miejscach uchwały. Tym samym zarzut o stwierdzeniu nieważności uchwały w tej części nie ma uzasadnionych podstaw.

Odnośnie zarzutu dotyczącego Załącznika nr 2 ustalającego cenę za nabycie identyfikatora wskazano, że użycie nawet nieprawidłowego sformułowania nie może przesądzać o nieważności zapisu, albowiem istotnym jest faktyczna intencja podejmującego uchwałę, jaka wynika z jej faktycznego brzmienia. I w tym przypadku oczywistym jest, że istotne będzie ogólne brzmienie zapisów uchwały i jej cel podjęcia,

który dla ogółu mieszkańców wspólnoty terytorialnej, a także innych osób trzecich jest jasny i nie budzi zastrzeżeń. Tym samym zarzut nie może stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały w tym zakresie. Przedmiotowy załącznik dotyczy faktycznie opłat za parkowanie w strefie, a nie ceny abonamentu za jego wydanie. Zastosowanie słowa „cena” nie może przesądzać, że chodzi o jakąś inną opłatę niż opłata za parkowanie w płatnej strefie parkowania. Określony w załączniku identyfikator postojowy stanowi faktycznie abonament postojowy.

Z kolei odnośnie załącznika nr 3 pkt 4 dotyczącego sposobu pobierania opłat, wyjaśniono, że nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności tego zapisu, bowiem odzwierciedla on możliwość skontrolowania przez służby miejskie czy osoba parkująca w strefie dokonała opłaty. Przywołane w tym zakresie orzecznictwo nie może mieć zastosowania, bowiem zostało wydane po podjęciu skarżonej uchwały. Załącznik nr 3 pkt 3 dotyczący obowiązków kierującego pojazdem - sformułowanie tego przepisu jako obowiązku określonego zachowania w strefie należy interpretować jako stosowanie się do wymogu uiszczenia opłaty wynikającej z uchwały, możliwości wykupienia abonamentów, parkowania osób niepełnosprawnych, co nie stanowi rażącego naruszenia prawa skutkującego stwierdzeniem nieważności uchwały w tej części. Organ podkreślił, że przedmiotowa uchwała znajduje się w obrocie prawnym od ponad 13 lat i tym samym może budzić zdziwienie, dlaczego w chwili obecnej Wojewoda Śląski doszukał się wątpliwości co do brzmienia poszczególnych zapisów, a nie widział ich w chwili podjęcia uchwały.

Na rozprawie w dniu 5 stycznia 2017 r. pełnomocnik Wojewody oświadczył, że podtrzymuje skargę i zawarte w niej wniosku oraz zarzuty. W związku z treścią odpowiedzi na skargę podniósł, że organ nadzoru nie jest zobowiązany do uprzedniego wezwania organu samorządu terytorialnego do usunięcia naruszenia prawa ani też prawo do wniesienia skargi nie jest ograniczone żadnym terminem. Podtrzymał też zarzut wadliwości uchwały w kwestii treści pkt 3 załącznika nr 2, bowiem z uchwały wynika, że oprócz opłacenia abonamentu postojowego należy wykupić również identyfikator postojowy. Pełnomocnik Wojewody oświadczył, że wniesienie skargi do sądu było efektem skarg mieszkańców do Wojewody.

Pełnomocnik Rady Miasta Częstochowy wniósł o oddalenie skargi podtrzymując argumenty zawarte w odpowiedzi na nią, podnosząc, że skarga jest nadużyciem prawa z uwagi na jej wniesienie po znacznym upływie czasu i utracie ważności uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie w części.

Stosownie do art. 3 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 718 ze zm., zwanej dalej w skrócie "p.p.s.a."), zakres kontroli administracji publicznej obejmuje orzekanie w sprawie skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej oraz inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej (art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a.). Kryterium legalności umożliwia sądowi administracyjnemu uwzględniającemu skargę na uchwałę lub akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdzenie nieważności tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdzenie, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.).

Przesłanki nieważności uchwały organu powiatu ustala art. 91 ust. 1 u.s.g., według którego, akt tego rodzaju sprzeczny z prawem jest nieważny. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia mu uchwały w trybie określonym w art. 90 u.s.g. Według art. 93 ust. 1 u.s.g., po upływie 30-dniowego terminu organ nadzoru nie może już we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. Może je tylko zaskarżyć do sądu administracyjnego.

Zgodnie z art. 94 ust. 1 u.s.g, nie stwierdza się nieważności uchwały organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały w terminie określonym w art. 90 u.s.g., albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego. Jeżeli nie stwierdzono nieważności uchwały z powodu upływu terminu określonego w ust. 1, a istnieją przesłanki stwierdzenia nieważności, sąd administracyjny orzeka o ich niezgodności z prawem (ust. 2).

W sprawach skarg wnoszonych przez organ nadzoru nie stosuje się przepisów art. 52 § 3 i 4 p.p.s.a. (art. 102a u.s.g.).

Przedmiotem kontroli Sądu jest uchwała Nr 257/XXIII/2003 Rady Miasta Częstochowy z dnia 29 grudnia 2003r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości i sposobu pobierania opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania na terenie miasta Częstochowy.

Analiza postanowień art. 91 ust. 1 i 4 u.s.g. prowadzi do wniosku, iż sprzeczność uchwały z prawem zachodzi w sytuacji, kiedy takiemu aktowi można postawić zarzut „istotnego naruszenia prawa”. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 4 u.s.g., w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały, ograniczając się do wskazania, że uchwałę wydano z naruszeniem prawa.

Termin „sprzeczność” jest pojęciem nieostrym. Przez sprzeczność należy rozumieć niezgodność z aktami prawa powszechnie obowiązującego, a więc Konstytucją, ustawami, aktami wykonawczymi oraz powszechnie obowiązującymi aktami prawa miejscowego (wyrok NSA z 29.11.2006 r. , I OSK 1287/06 , LEX nr 320891). Sprzeczność z prawem uchwały (zarządzenia) organu samorządu terytorialnego zachodzi w sytuacji, gdy doszło do wydania aktu z naruszeniem przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał (zarządzeń), podstawy prawnej podejmowania uchwał (zarządzeń), przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz naruszenia przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał (zarządzeń) (por. m.in. wyrok NSA z 11 lutego 1998 r., II SAWr 1459/97, LEX nr 33805). Sprzeczność uchwały (zarządzenia) z prawem musi być oczywista i bezpośrednia (wyrok WSA w Warszawie z 21.03.2007 , IV SAWa 2296/06 , LEX nr 320813).

Sąd nie podziela w zasadniczej części zarzutów podnoszonych w skardze z następujących względów.

Stosownie do art. 13f ust. 1 ustawy, za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się opłatę dodatkową. Rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której mowa w ust. 1, oraz sposób jej pobierania. Wysokość opłaty dodatkowej nie może przekroczyć 50 zł. (ust. 2). Opłatę dodatkową, o której mowa w ust. 1, pobiera zarząd drogi, a w przypadku jego braku zarządca drogi.

Jako nietrafny uznać trzeba zarzut Wojewody, zdaniem którego Rada Miasta Częstochowy jedynie w części wypełniła delegację ustawową, ustalając opłatę dodatkową, natomiast nie określając sposobu jej pobierania. W pkt. 9 Załącznika nr 3 stwierdzono, iż kierujący ma obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania”. Może też to uczynić wcześniej, tj. w tym samym dniu albo następnym dniu roboczym, uiszczając opłatę podwyższoną w wysokości 25 zł. (§ 1 ust. 1 Uchwały). Zgodnie z § 1 ust. 4 Uchwały opłaty za parkowanie w strefie płatnego parkowania, w tym dodatkowe, pobiera Miejski Zarząd Dróg. To ostatnie postanowienie ma charakter informacyjny. Opłatę dodatkową, jak wynika z art. 13f ust.

3 ustawy pobiera zarząd drogi, wobec czego nie było konieczności określania tego w Uchwale. Przypomnieć trzeba, że na gruncie języka polskiego termin „sposób” to „określona metoda, forma wykonania” (Mały Słownik Języka Polskiego pod red. E.Sobol, Warszawa 1995, s. 870). Przytoczone przepisy Uchwały w sposób wystarczający regulują formę (sposób) wykonania obowiązku wynikającego z konieczności uiszczenia opłaty dodatkowej.

Drugi zarzut podnoszony w skardze dotyczy kwestii indentyfikatora, a w zasadzie „ceny” za jego nabycie. Identyfikator, jak wynika z Załącznika nr 2 ust. 3, uprawnia do parkowania w rejonie stałego miejsca zamieszkania w ciągu jednego kwartału.

W myśl art. 13 b ust. 4 ustawy, rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania:

1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł;

2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;

3) określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.

W świetle postanowień zawartych w Załączniku nr 2 do Uchwały, określającego „stawki opłat za parkowanie pojazdów samochodowych w obszarze objętym płatną strefą parkowania”, jako jedną z form opłat przewidziano wykup „identyfikatora postojowego”, przeznaczonego dla osób stale mieszkających w określonym rejonie.

W ocenie Sądu zarzut Wojewody, jakoby takie rozwiązanie wykraczało poza upoważnienie ustawowe, uznać trzeba za nieuzasadniony. Przepis art. 13f ust. 4 pkt. 2 ustawy dopuszcza możliwość wprowadzania opłat zryczałtowanych i za taką trzeba uznać opłatę za wydanie identyfikatora, który potwierdza prawo do korzystania z miejsc postojowych. Stanowi też dowód uiszczenia stosownej opłaty.

Regulacje dotyczące warunków nabywania identyfikatora nie kolidują z zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz zasadą równości, bowiem ze względu na istotną cechę, jaką jest miejsce zamieszkania, kształtują prawo do korzystania z miejsc parkingowych. Dla Sądu jest oczywiste, że takie osoby powinny mieć ułatwiony dostęp do miejsc parkingowych m.in. w takiej formie, w jakiej przewidziała to Rada Miasta Częstochowy.

Sąd nie podziela zarzutu dotyczącego wykroczenia przez Radę Miasta Częstochowa poza delegację ustawową w przypadku regulacji zawartej w pkt. 4

Załącznika Nr 3 do Uchwały, który stanowi: „karty postojowe, abonamentowe i identyfikatory muszą być umieszczone za przednią szybą wewnątrz pojazdu tak aby były w pełni widoczne i czytelne dla pracowników Cywilnej Służby Parkingowej Miejskiego Zarządu Dróg”. Organ nadzoru ocenia ten przepis jako sprzeczny z prawem, ale tylko w kontekście upoważnienia określonego w art. 13b ust. 4 pkt. 3 ustawy, a więc jako wykraczający poza „określenie sposobu pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.”

Do przeciwnego wniosku jednak dochodzimy jeśli spojrzymy na całą delegację ustawową z art. 13b ust. 4 ustawy (przytoczoną wyżej) oraz treść pojęcia „sposób”, rozumianego jako „określona metoda, forma wykonania”.

Umieszczenie w oznaczonym miejscu dowodu uiszczenia opłaty za parkowanie, dostępnym dla przedstawicieli organu pobierającego te opłaty, stanowi informację o uiszczeniu opłaty w odpowiedniej wysokości, w przewidzianej prawem formie, bądź też o zwolnieniu z tejże opłaty. Jest to informacja o wykonaniu obowiązków wynikających z regulacji przyjętych przez radę gminy na podstawie całej delegacji ustawowej zawartej w tym przepisie. Skoro został ustalony obowiązek uiszczenia opłaty w strefie płatnego parkowania, ustalone zostały także formy opłaty oraz jej wysokość za poszczególne formy, to naturalnym jest wymóg wykazania faktu spełnienia tego obowiązku. Wprowadzenie takiego obowiązku, poza tym że pozostaje w zakresie delegacji ustawowej, nie narusza zasady proporcjonalności. Ma charakter konieczny i przydatny do wykazania, iż adresat obowiązku wypełnił go w sposób właściwy.

Postanowienia zawarte w Załączniku Nr 3 pkt. 7, część pierwsza i druga (zdanie pierwsze i drugie), mają charakter czysto informacyjny, stwierdzają bowiem rzeczy oczywiste. Z przepisów uchwały wyraźnie wynika, że wykupienie karty postojowej jednorazowej, abonamentu tygodniowego, dwutygodniowego, miesięcznego, upoważnia do postoju na dowolnym ogólnodostępnym miejscu postojowym, lecz nie uprawnia do zastrzegania stałego miejsca postoju i nie stanowi podstawy do roszczeń wobec Miejskiego Zarządu Dróg w przypadku braku miejsc postojowych.

Natomiast, zgodnie z Załącznikiem Nr 2 ust. 2 zdanie trzecie, do zastrzegania stałego miejsca postojowego uprawnia abonament miesięczny na miejsce zastrzeżone (na tzw. kopertę).

Jeśli chodzi o część ostatnią ust. 7 (zdanie trzecie), zgodnie z którą kierujący pojazdami TAXI nie uiszczają opłaty postojowej na postojach oznaczonych znakiem

D-19 (TAXI), na pozostałych miejscach postojowych uiszczają opłaty tak jak pozostali użytkownicy strefy, to mieści się ona w upoważnieniu wynikającym z art. 13b ust. 4 pkt. 2 ustawy. Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi. W przypadku kierujących pojazdami TAXI wprowadziła *de facto* opłatę zerową w określonej strefie.

Sąd podziela jedynie zarzut Wojewody dotyczący pkt. 9 i 8 Załącznika Nr 3. Brak jest bowiem w delegacji ustawowej do podstawy określenia procedury egzekucji zobowiązań wynikających z nieuiszczenia opłaty dodatkowej. Podobnie w przypadku pkt. 8, który określa uprawnienia kontrolne służby parkingowej, wykraczając poza zakres upoważnienia ustawowego.

W tym stanie rzeczy, skoro podnoszone przez organ nadzoru zarzuty okazały zasadne jedynie w części, Sąd stwierdził nieważność Uchwały w odniesieniu do pkt. 8 i 9 Załącznika Nr 3. W pozostałej części skargę oddalił.

Na oryginale własne podpisy
Za zgodność z oryginałem

SPECJALISTA

Beata Bieren

STATE OF CALIFORNIA
COUNTY OF [illegible]

